

blidere over for denne Bevilling. Saa hedder det endvidere i Ansøgningen, at en saadan Udstilling vilde have stor Betydning — ja, det siges selvfølgelig alle, der ansøge om en Bevilling — altsaa stor Betydning, for at man kan komme til at organisere Kvindearbejdet paa en tidsvarende Maade. Men hvorledes man har tænkt sig dette, at organisere Kvindearbejdet paa en tidsvarende Maade, er der desværre ikke nogen Oplysning om; og en saadan Oplysning vilde have været overordentlig nyttig, synes det mig, for de Medlemmer, der skulle stemme om denne Bevilling. Og det hedder i Ansøgningen videre: „Ved ogsaa her at samle Landets Kvinder om en stor national Opgave, vil der blive Lejlighed til at organisere Kvindearbejdet.“ Men denne Organisation af Kvindearbejdet tykkes mig ikke rigtig fremstillet og begrundet, saaledes at man kan blive klar over, hvad det er, man tilsigter og vil naa. I øvrigt har jeg ogsaa den Mening om en saadan Udstilling og om Kvindernes Arbejde i det hele, at naar vi have Udstillinger her i Landet — og vi have dem jo ikke saa sjældent — bør Kvinder og Mænd udstille sammen; saa bliver Udstillingen langt fyldigere og bedre; der er ingen særlig Grund til, at Kvinderne skulle have deres Udstilling for sig. Min Betragtning af Kvindearbejde er egentlig den, at Kvinderne noget mere, end de hidtil have gjort, skulde benytte sig af den Frihed, de have ifølge den bestaaende Lov. De have jo ifølge Næringsloven lige saa fuldt som Mændene Ret til at lade sig uddanne som Haandværkere, tage Del i Handel og Industri, kort sagt befatte sig med det praktiske Livs Opgaver. Men naar de have samme Ret som Mændene, hvorfor benytte de den da ikke i højere Grad, end de hidtil have gjort? Jeg holder i denne Henseende paa Kvindernes Ligeberettigelse. Det er en gammel Tanke hos mig, at Kvinderne skulle søge at tage de Hverv op, som Lovgivningen har levnet dem lige saa fuldt som Mændene; men naar de gøre det, holder jeg ogsaa paa deres Ligeberettigelse paa andre Maader, at de bør udstille sammen med Mændene og ikke have Udstillinger for sig. Det er de Grunde, der bevæge mig til ikke at kunne tiltræde denne Bevilling. Og saa have vi den sidste Grund, som vi alle have haft i Aar ved Behandlingen af Budgettet, at hvad man kan spare med Grund, det skal man spare, og i disse agrariske Tider synes jeg ikke, det er rigtigt uden videre at tage 20,000 Kr. til dette Formaal, som jeg ikke kan opfatte som særlig produktivt. Naar jeg saa ved, at det er knyttet sammen med en anden Bevilling,

nemlig Bevillingen til Kunstindustrimuseet — og der er jo virkelig en Forbindelse — ser jeg paa alle disse Benge med saadanne Djne, at jeg paa ingen Maade kan tiltræde denne Bevilling og maa anbefale ærede Medlemmer her i Salen at stemme imod den.

Jeg har endnu at omtale et afholdt Samraad, nemlig det, som findes nævnt i Betænkningens Nr. 266. Det angaar Forhandling om en Bevilling til Undersøgelse af Betingelserne for et Havneanlæg ved „Hvide Sande“. Den store Ulykke, som fandt Sted den 21de November, har jo gjort, at den hele store Befolkning trindt omkring i Landet, Pressen, kort sagt alle, have beskæftiget sig med vore Fiskeres Kaar, og navnlig Vesterhavsfiskernes Kaar. Vesterhavsfiskeriet drives under saadanne Forhold, at man maa sige, det er ganske elendigt i mange Henseender. Vesterhavsfiskerne gaa endnu ud i smaa Baade som for Arhundreder siden; i den Henseende er der slet ikke slet Fremskridt, og de ere nødte til at benytte saadanne smaa Baade, fordi de ved Usten, naar de komme hjem, ere nødte til at trække Baadene op paa Land. Med saadanne smaa, aabne Baade, der kunne rumme en fire, fem Mand, sejle de langt til Havs for at drive Fiskeri, og det er et stort Under, at der ikke sker større Skade, end der gør, og desuden ere de, navnlig under Vinterfiskeriet, altid udsatte for Væde, Kulde og at anden Bepærlighed. Saaledes ere i Virkeligheden Forholdene derovre paa Vestkysten, og man maa ikke undres over, at Fiskerne der med nogen Misundelse staa paa deres Altit og se de store engelske Fiskeflaader ligge uden for og tage Fisken bort lige for Næsen af dem, fordi de have store, gode Faktorer. Og hvorfor have de det? Hvorfor er det muligt for Engelskmændene at drive Fiskeriet ganske anderledes end for vore Fiskere, da de dog bo ved det samme Hav som de danske? Der er jo flere Grunde, hvorfor de bedre kunne benytte sig af den Rigdomstilbe. Havet har, men en af de væsentligste er den, at de have store Fiskerihavne. Jeg skal saaledes nævne Grimsby. Denne Fiskerihavn er ikke gammel. Den byggedes i 1861, og før 1861 var Grimsby kun et lille Fiskerleje, der kun havde 12 Ruttere, som gik til Havs og drev Fiskeri. Saa i 1861 begyndte man at bygge en Fiskerihavn i Grimsby, og i de 30 Aar, der ere gaaede siden, har Grimsby udviklet sig overordentlig stærkt, saaledes at den i 1891 havde 743 Sejlruttere, som drev Fiskeri, og det var ikke saadanne smaa Baade, som vi kende; tværtimod, de vare paa en Gennemsnitstonnage af 80 Registertons og